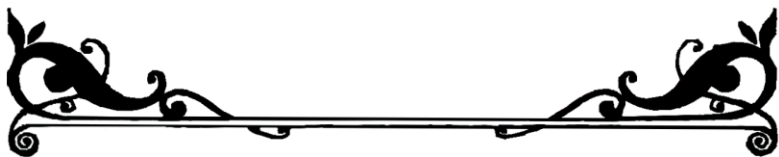

Сурудҳои иловагӣ ба сурудномаи
«Ҳазинаи Дил»

Ба пайравии таронаи Марям дар китоби Луқо 1:46-55

Бандгардон:

|:Худовандро ситоиш кунад чони ман,
Ба ваҷд ояд рӯҳам аз Начоткори ман.:|

1. Ба ҳалимии канизаш назар кард Худо –
Маро минбаъд хушбахт хонанд наслҳо;
Ҷаме исми он Тавоно муқаддас аст,
Ки Ё кори бузурге ба ман кардааст.
2. Бувад ҷовидонӣ марҳаматҳои Ё –
Насл то ба насл барои тарсгорони Ё.
Тавоноии бозуи Худ зоҳир намуд,
Пароканд онро, ки дилаш мағрур буд.
3. Зи тахт вожгун намуд зӯроваронро,
Сарафроз гардонд ҳама фурӯтанонро;
Зи неъмат пур намуд гуруснагонро
Тихидаст бозгардонд тавонгаронро;
4. Аз он хотир, ки марҳаматҳо карда буд,
Бандаи Худ Исроилро дастгирӣ намуд.
Ҷамон тавре ки гуфта буд ба падарон, –
Ба Иброҳиму насли Ё то ҷовидон.

Ба найравии таронаи 126 дар китоби Забур

1. Агар Худованд байтро насозад,
Созандаи он беҳуда созад.
Агар Худованд ниғаҳ накунад,
Посбон беҳуда посбонӣ кунад.

|:Беҳуда барвақт меҳезед шумо,
То беҳангомӣ мешинед шумо.
Нони захматро меҳӯред шумо,
Лек ба дӯсташ хоб мебахшад Худо.:|

2. Фарзанд мерос аз Худованд аст,
Самари батн музд аз Худованд аст.
Чуноне ки тир аз паҳлавон аст,
Ончунон фарзанд дар ҷавонӣ аст.

|:Хушу фархунда одаме бувад,
Ки тирдони ӯ аз тир пур бувад!
Хичилу шармсор ӯ намешавад,
Чун бо душманон дар додгоҳ бувад.:|

Ба найравии таронаи 125 дар китоби Забур

1. Асирони Сионро баргардонд Худо,
Мисли хоббинандаҳо будем, эй Худо.
Оганда аз хандаҳо буд даҳони мо,
Аз садои шодиҳо пур забони мо.

Бандгардон

- Баргардон асиронро, аё эй Худо,
Чун об дар биёбон, аё эй Худо.
Кишг бо гираву ашқҳо мекунамд онҳо,
Дарав бо хурсандиҳо мекунамд онҳо.
Баргардон, баргардон, баргардон, баргардон.
2. Он гоҳ миёни халқҳо мегуфтанд онҳо:
“Кори бузург кард Худо барои онҳо”.
Кори бузург кард Худо ҳамоно бар мо,
Лабрез аз хурсандиҳо акнун гаштем мо.
 3. Бо гираву ашқҳо мераванд онҳо,
Халтаҳои тухмиро мекашанд онҳо,
Бо садои шодиҳо мегарданд онҳо,
Дарзаҳои гандумро мекашанд онҳо.

Ба найравии китоби Ишаъё 6:1-9

1. Ман Худовандро дидам андар курсии баланд,
Сарофиён гирди Ў хама истода буданд.
|:Ман гуфтам: Вой бар ман! Ман ҳаромлаб мебошам.
Вой бар ман, эй, вой бар ман! Шоҳи шоҳонро дидам.:|

2. Рӯй ва пойҳои худро мепӯшиданд бо болҳо.
Ба ҳам гуфтанд: Пок аст Худованди лашкарҳо.
|:Ман гуфтам: Вой бар ман! Ман ҳаромлаб мебошам.
Вой бар ман, эй, вой бар ман! Шоҳи шоҳонро дидам.:|

3. Фаришта лахчаеро овард аз қурбонгоҳ,
Ба даҳонам расонда, гуфт: Аз ту дур шуд гуноҳ!
|:Гуфтам: Ман омодаам, маро, маро бифирист!
Ў гуфт: Оре, ту бирав, имрӯз рӯзи раҳоист!|

Ба найравии таронаи 133 дар китоби Забур

|:Аё бандагони Ҷ, Худовандро ситоед,
Ки андар хонаи Ҷ шабонгоҳон меистед!:]

|:Шумо дастҳои худро дар покгоҳ боло кунед!
Шумо Парвардигорро ситоиш бинамояд.:]

Аё бандагони Ҷ, Худовандро ситоед,
Ки андар хонаи Ҷ шабонгоҳон меистед!

|:Парвардигор, ки бувад Холиқи арзу само,
Баракат ҳамедихад аз кӯҳи Сион туро.:]

Аё бандагони Ҷ, Худовандро ситоед,
Ки андар хонаи Ҷ шабонгоҳон меистед!

Ба пайравии таронаи 110 дар китоби Забур

1. Ҳамд гӯям Раббро, эй мардумон
Дар чамоат, дар нишасти одилон.
Корҳои Эзиди мо беназир,
Баҳри кулли шавқмандон дилпазир.
|:Кори Яздо нам шукӯху шавкат аст,
Адли Ё то ҷовидон пайваста аст.:|

2. Қобили зикр аст аъмоли Худо,
Бошад Ё бахшандаву роҳатфазо.
Ризқ мебахшад ба тарсгорони Худ,
Ҷовидона ёд дорад аҳди Худ.
|:Қуввати аъмоли Худ зоҳир кунад,
То ба қавмаш ирси халқхоро диҳад.:|

3. Ростиву адл аст аъмоли Ё,
Лоиқи ҳар эътимод аст амри Ё.
Рабби мо то ҷовидон қоим бувад,
Ростиву адл асли Ё бувад.
|:Баҳри қавми Худ раҳой додааст,
Аҳди Худро то абад фармудааст.
Тарси Яздон ибтидои ҳикмат аст,
Ҳикмат иҷро гар шавад, арзанда аст.:|

Ба найравии таронаи 118:1-16 дар китоби Забур

1. Хушо ҳоли касоне ки ростроҳ ҳастанд,
Ва ба оини Яздон рафгор мекунанд.
Гувоҳҳои Ёро нигоҳ медоранд,
Бо тамоми чону дил Ёро меҷӯянд.
Бадиву ноинсофӣ низ намекунанд,
Бо роҳҳои неки Ё ба пеш мераванд.
Ту фармонҳои худро додай ба мо,
То ки онҳоро пурра оварем ба чо.
2. Кошки дуруст мебуданд ин роҳҳои ман,
То дастурҳои Ту ро нигоҳ дорам ман.
Он гоҳ хичилу шармсор намегардам ман,
Чун ба фармонҳои Ту назар дӯзам ман.
Ту ро бо ростии дил сипос мегӯям,
Чун довариӣ Ту ро таълим мегирам.
Ман дастурҳои Ту ро нигоҳ медорам,
Парвардигоро, харгиз Ту нақун таркам.
3. Чавон роҳашро бо чӣ покиза дорад?
Бо сухани Ту онро нигоҳ медорад,
Бо тамоми дили худ Ту ро меҷӯям.
Аз фармудаҳои Ту намон дур шавам.
Гуфтаи Ту ро дар дил нигоҳ медорам.
То ин ки хилофи Ту гуноҳ накунам.
Ту фархунда мебошӣ, Парвардигоро,
Ту ба ман таълим бидеҳ дастурҳоятро.

4. Ҳама довариатро баён мекунам,
Ба воситаи лабҳо баён мекунам,
Дар роҳи гувоҳиат ман хурсанд ҳастам,
Чунон дар сарвати беҳ ман хурсанд ҳастам.
Ман бар фармонҳои Ту андеша дорам.
Ба сӯи роҳҳои Ту нигоҳ мекунам.
Басе ҳаловат дорам аз дастури Ту,
Фаромӯш намекунам суҳанҳои Ту.

Ба найравии таронаи 118:113-128 дар китоби Забур

1. Ба касони дудила ман кина дорам,
Вале оини Туро ман дӯст медорам.
Паноҳ ва сипари ман ҳастӣ танҳо Ту;
Умед бастаам ҳаме ба сухани Ту.
Эй бадкешон, дур шавед аз пеши рӯям!
Фармудҳои Худоро нигоҳ медорам.
|: Аз рӯи гуфт ёрӣ дех, то зинда монам,
Ва шармсорам нагардон аз ин умедам. :|
2. Ба ман ёварӣ намо, то начот ёбам,
Доим ба дастурҳоят ман назар дӯзам.
Вожгун мекуни ҳар кӣ аз Ту дур шудааст,
Зеро найранги онҳо бефоида аст.
Бадро нобуд мекуни чун занги оҳан;
Гувоҳҳои Туро дӯст медорам ман.
|: Аз тарси Ту сих шудааст мӯи баданам;
Аз доварихои Ту басте метарсам. :|
3. Пеша кардаам инсофу росткориро;
Ба ситамгарон ҳаргиз насупор маро.
Бар суди бандаи Худ зомин шав ба ман,
То ки ситам накунанд густохон ба ман.
Чашмон ба начоти Ту хаста мешаванд,
Ба гуфтаи рости Ту хаста мешаванд.
|: Бо бандаат амал кун бо меҳр, эй Худо,
Ва дастурҳои худро омӯз, эй Худо. :|

4. Ман бандаи Ту ҳастам; фаҳм бибахш маро,
То ки ҳаме бидонам гувоҳихоро.
Вақти Парвардигор аст, ки амал кунад;
Бадкор оини Туро поймол мекунад.
Лек фармудҳои Туро ман дӯст медорам,
Бештар аз зари холис ман дӯст медорам.
|:Ман ҳар фармони Туро рост мешуморам;
Ман ба ҳар роҳи дурӯғ кина дорам. :|

Ба найравии таронаи 120 дар китоби Забур

1. Худо намегузорад, ки пойи ту билағжад,
Инак, ниғаҳбони ту, Ў пинак намекунад.
Ниғаҳбони Исроил, Ў пинак намекунад,
Ў пинак намекунад ва Ў хоб намеравад.

Бандгардон:

Чашмонамро ба кӯҳҳо боло нигаронам ман,
Эй, аз кучо меояд мададу ёрии ман?
|:Мададу ёрии ман аз чониби Яздон аст,
Ки осмону заминро ба вучуд овардааст:|

2. Ба ростӣ, Парвардигор ниғаҳбони ту бувад,
Парвардигор сояат ба дасти ростат бувад.
Дар ҳангоми рӯз туро офтоб намезанад,
Ва ҳангоми шаб туро моҳтоб намезанад.
3. Парвардигор туро аз бадӣ ниғаҳ дорад,
Равону чони туро ниғаҳдорӣ мекунад.
Ў баромаданатро ниғаҳдорӣ мекунад,
Ва омадани туро аз ҳоло ва то абад.

Ба пайравии таронаи 132 дар китоби Забур

1. Чун равғани нек бар сар, он дилпазир мебошад,
Ки шорида-шорида сӯи риш мефурояд.

Бандгардон:

|:Инак, чӣ гуна некӯст, чӣ гуна писандида,
Ёрону бародарон ҳамнишинанд якҷоя.:|

2. Ба сӯи риши Ҳорун, ба пӯшок мефурояд,
Мисли шабнами Ҳермӯн, ба Сион мефурояд.
3. Дар он чо баракатро фармуд Парвардигор,
Зиндагии ҷовидро фармуд Парвардигор.

Ба найравии таронаи 135 дар китоби Забур

1. Парвардигор некӯст, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Худои худоён аст, ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Подшоҳи подшоҳон аст, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Кирдигори ачиб аст, ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.

2. Ё осмонро офарид, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Ё заминро офарид, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Рӯшноиро офарид, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Ё офғобро офарид, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.

3. Ё моҳтобро офарид, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Писарони Мисрро зад, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Исроилро раҳо кард, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.
Бо дасти зӯр раҳо кард, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо човидона аст.

4. Баҳри Сурхро чудо кард, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Исроилро гузаронд, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Фиръавнро дар баҳр андохт, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Халқро дар биёбон бурд, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.

5. Шоҳони бузургро зад, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Шоҳони пурзӯрро кушт, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Сихӯни подшохро зад, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Ўғи подшохро кушт, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.

6. Замини онҳоро дод, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Меросро ба мардум дод, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Моро дар хори ёд кард, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Моро аз душман раҳонд, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.

Ризку рӯзӣ медихад, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.
Худои осмонхост, Ёро ситоед,
Зеро ки меҳри Худо ҷовидона аст.

1. Эй Падари осмонӣ,
Бахшандаву раҳимӣ.
Худои тавоной,
Цовидону доимӣ.

2. Замон ба сар расид,
Меҳрашро ба мо тобид.
Писари Худо бахшид,
Ки ба ҷаҳон шуд ворид.

3. Исо баҳри мо ранҷ дид,
Азоби марғро чашид.
Се рӯз дар қабре хобид,
Зинда шуд, ғолиб гардид.

4. Масеҳ – ягона умед,
Назди Ё бишитобед.
Ба мужда бовар кунед,
Интизори Шоҳ шавед.

5. Эй Падари осмонӣ,
Бахшандаву раҳимӣ.
Худои тавоной,
Цовидону доимӣ.